

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG anyabírósa	
Ugyszám: IV/736-0/2015	
Érkezett: 2015 MÁRC 09.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 11 db	

KISKUNHALASI JÁRÁSBÍRÓSÁG

Érk.: 2015 -03- 02

Példány: ..... Mell.: ..... db

Az Egyirat
száma: B. 424 / 2012.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] [REDACTED]: [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED]: [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] képviselőjében
eljárva (ügyvédi meghatalmazás P/1. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a **Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.387/2014/20. számon** hozott ítéletét (a továbbiakban: Ítélet, **P/2. szám** alatt csatolva) **mint alaptörvény-ellenes bírói döntést semmisítse meg.** Kérem továbbá a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ehhez kapcsolódóan a **Kiskunhalasi Járásbíróság által 7.B.424/2012/105. számon** hozott ítéletet (**P/3. szám** alatt csatolva) is megsemmisíteni szíveskedjék.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja:

- Magyarország Alaptörvényének B) cikk (1) bekezdése a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelménye. „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*”
- Magyarország Alaptörvényének XXIV. cikk (1) bekezdése a tisztességes eljáráshoz való jog „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.*”
- Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése a bíróhoz való jog „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, **független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.***”

- Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (7) bekezdése a jogorvoslathoz való jog „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Kérelmem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 27. §-a, (továbbiakban: Abtv.) amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisíti az alaptörvény-ellenes bírói döntést.

Az Indítványozók személyes érintettségét igazolja, hogy a megtámadott ítéletekkel lezárt perben terheltek voltak, így az előterjesztett alkotmányjogi panasz megfelel az Abtv. 27.§-a és az Abtv. 51.§ (1) bekezdésének követelményének.

A Kecskeméti Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítéletét az Indítványozó **2014. december 30. napján** vette kézhez, így az Abtv. 30. § (1) alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

Tájékoztatam a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben jelenleg felülvizsgálati eljárás még nincs folyamatban, azonban ezen rendkívüli jogorvoslattal élni fogok a részemre törvényben biztosított határidőn belül. (A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 418.§ (1) bekezdése)

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” és az a „bírói döntést alapvetően befolyásolta” (Abtv. 29. §), ugyanis sajnálatos módon a bíróság anyagi jogi szabályt sértett akkor, amikor olyan bűncselekmény miatt ítelt el, amelyet nem követtem el, az eljárás során pedig az eljárási jogi garanciákat is figyelmen kívül hagyta (Be. 4. § (2) bekezdés).

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

II. Tényállás

■■■■■, aki az ügyben I.r. vádlott volt, 2006. tavaszán létesített élettársi kapcsolatot ■■■■■ a ■■■■■, ■■■■■, majd 2007. április 14. napján

illetve meghűléses megbetegedéseket szenvedett.”) Ennek alátámasztására nem áll rendelkezésre semmilyen más bizonyíték, a bíróság az ennek bizonyítására irányuló bizonyítási indítványokat elutasította.

Az állítólagosan [REDACTED] által elmondottakat semmilyen bizonyíték, látélet, orvosszakértői vélemény nem támasztja alá, sőt, az egyetlen orvosszakértői vélemény cáfolja (a gyermek szűz, külsérelmi nyom a gyermek nemi szervén nem található, testi fizikális vizsgálat az állítólagos szűrkálások, zúzódások bizonyítására nem történt, a bíróság azt elrendelni nem volt hajlandó), mely sérti a fegyveregyenlőség elvét és az Alaptörvény által biztosított tisztességes eljáráshoz jogot azzal, hogy a bíróság kizárólag az ügyési indítványoknak adott helyt, a védői indítványokat, melyek az ügy tisztázására vagy a bizonyítékok megismerésére irányultak, elutasította. A Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság álláspontja szerint a hatóságoknak még a nyomozás érdekében bizalmasan kezelendő iratok tekintetében is biztosítaniuk kell valamilyen formában a védelem iratbetekintési jogát, mert ennek elmaradása könnyen egyezményesítésre vezethet (ld. Litzow v. Germany judgment of 13 February 2001, no. 24479/94.) (dr. Grád

András: A strasbourgi Emberi jogi bíraskodás kézikönyve 241. oldal)

A [REDACTED] Városi Ügyészség által állított, a vád bizonyítékául szolgáló „orvosi kezelés okiratait” a védelem soha nem látta, nem kapott olyan orvosi kezelési iratokat, mely bármilyen sérülést igazolt volna, tehát vagy nem léteznek ilyen iratok, vagy a védelemnek a bíróság nem tette lehetővé ezek megismerését annak ellenére, hogy jogi képviselőim kérték, hogy ezen iratokat és az igazságügyi pszichológus szakértő által készített szakvéleményt alátámasztó dokumentációt megkapjuk, mellyel szintén a fegyveregyenlőség elvét sértette a bíróság, hiszen vagy nem léteztek a vád által jelzett iratok, vagy a bíróság nem biztosította azok megismerését, sőt, már az elsőfokú eljárás során kiderült, hogy a bíróság által kirendelt szakértő nem rendelkezett működési engedéllyel, ennek ellenére a bíróság nem volt hajlandó másik szakértőt kirendelni, akkor sem, amikor kiderült, hogy az egyik szakértő a szakértői véleményének teljes háttéranyagát elveszítette, a másik pedig egyszerűen nem terjesztette elő, azt a védelem nem ismerhette meg.

„A fegyveregyenlőség követelményét sérti az is, ha a vádhatóságnak az ügyel kapcsolatos lényeges bizonyítékok állnak a rendelkezésére, azonban ezeket szándékosan eltitkolja az eljárás során...” dr. Grád András: A strasbourgi Emberi jogi bíraskodás kézikönyve 421. oldal

Bár a védelem is becsatolt egy szakértői véleményt, azt a bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azzal az indokkal, hogy magánszakértői vélemény. „Amennyiben elfogulatlan szakvéleményeket hagy teljes mértékben figyelmen kívül (mondhatni „rutinból” a bíróság, ez elvben aggályos lehet a 6. cikk szempontjából.” dr. Grád András: A strasbourgi Emberi jogi bírászkodás kézikönyve 425. oldal

A vádirat nem hivatkozik a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] nyilatkozatára, amelyet a rendőrség megkeresésére készített, és amelyben az alábbiakat írja le: „Alulírott [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] Általános Iskola igazgatója az alábbi nyilatkozatot teszem: Az elmúlt tanév során [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] l [REDACTED] n [REDACTED] [REDACTED], tettelegességre utaló jeleket nem tapasztaltunk, az osztálytanító felém illet nem jelzett.” Ezt a nyilatkozatot sem a rendőrség, sem az ügyészség nem vette figyelembe, pedig teljes mértékben életszerűtlen, hogy akit „nyújtófával, szíjjal, puszta kézzel vernek, ollóval szurkálnak, és ennek következtében zúzódásos sérülések szenved”, azon semmilyen külsérelmi nyom nem keletkezik és ezt a pedagógusok, a tornatanár nem észlelik.

Annak ellenére, hogy senki sem észlelt tehát sérülést [REDACTED] és azt semmilyen láttelet vagy orvos szakértői vélemény nem támasztotta alá, mégis elítélték az Indítványozókat testi sértés elkövetése (és más bűncselekmény) miatt 2014. június 27. napján a [REDACTED] i Járásbíróság 7.B.424/2012/105. számú ítéletében.

Az ítélet ellen fellebbezést terjesztettek elő, amely alapján a Kecskeméti Törvényszék 2014. december 04-én nyilvános ülést tartott és 2.Bf.387/2014/20. számon ítéletet hozott, amelyben teljes mértékben helyt adott az elsőfokú bíróság ítéletének, azt csak [REDACTED] [REDACTED] tekintetében és akként változtatta meg, hogy rá az új büntető törvénykönyv szabályait rendelte alkalmazni. A tárgyalást megelőzően rabtársaim arról tájékoztattak, hogy ez a bírói tanács minden elsőfokú döntést lényegében helybenhagy, tehát **ne számítsak valós jogorvoslati lehetőségre, ez csak látszólagos.**

A nyilvános ülésen így nem ért meglepetésként, hogy a Törvényszék ismételt elutasított minden bizonyítási indítványt, amely pontosan arra szolgált volna, hogy a testi sértés vádját teljes mértékben cáfolja, hiszen egy orvosszakértő meg tudta volna állapítani, hogy történtek-e olyan jellegű bántalmazások, amelyeket állítólagosan [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] előadott (egy bántalmazás – ollóval szurkálás - legalább sejti szinten elváltozásokat okoz, tehát

kimutatható). Ezzel a bíróság megfosztotta az Indítványozókat attól a lehetőségtől, hogy a sértett által elmondottak ellenkezőjét bizonyítani tudják.

A bíróság tehát minden bizonyíték nélkül hozott ítéletet, döntését kizárólag arra alapítva, hogy a hasonló esetekben rendkívül kevés bizonyíték áll rendelkezésre, tehát elegendőnek tartja a gyermek nyilatkozatát, azonban a szakértői anyag elvesztése folytán azt sem lehet tudni, hogy a gyermek mit mondott vagy mondott-e egyáltalán valamit, továbbá a bíróságok mérlegelési joga nem terjed odáig, hogy bizonyítékokat mérlegeléssel pótoljon, ez ugyanis sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság elvét.

„A jogállamiság fogalmától elválaszthatatlanok az eljárási garanciák, hiszen azok eleve a jogállamiság, illetve a jogbiztonság elvéből fakadnak. (Balogh Zsolt - Holló András - Kukorelli István - Sári János: Az Alkotmány magyarázata. KJK-Kerszöv, Budapest, 2003, 48-49. o.) A garanciák nem csupán az olyan Alaptörvényben megfogalmazott garanciákat jelentik, mint a bírósághoz fordulás joga vagy a büntetőeljárási garanciák, hanem valamennyi a jogállamisághoz fűződő követelmény betartását attól függetlenül, hogy az adott szabály az Alaptörvényben vagy annál alacsonyabb szintű normában szerepel. Az eljárási garanciákkal kapcsolatos alapvető követelményeket az Alkotmánybíróság az ún. első elévülési döntésében [11/1992. (III. 5.) AB határozat] fogalmazta meg. Ebben kimondta, hogy az eljárási garanciák alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működik alkotmányosan a jogszolgáltatás.

A döntés egyben a jogbiztonságot is értelmezte: a jogbiztonság - az Alkotmánybíróság értelmezésében - az államtól és elsősorban a jogalkotótól azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei, és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára a büntetőjogban is előre láthatóak legyenek. „

(CD Complex indokolás)

A kiszámíthatóság és előreláthatóság elvét súlyosan sérti az, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyja a Büntető Törvénykönyv anyagi jogi szabályait (miszerint csak a bűncselekmény elkövetője büntethető) és a bűncselekmények elkövetésének bizonyítása helyett mérlegeléssel pótolja a bizonyítékokat, ezáltal a Be. 4. § (2) bekezdésének szintén garanciális szabályát figyelmen kívül hagyva a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket is a terhelt terhére

értékeli, a tényállás tisztázásához szükséges bizonyítási indítványokat elutasítja, tényleges jogorvoslati lehetőséget nem biztosít, hiszen gyakorlatilag minden indítványt elutasít első és másodfokon.

Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet. A polgári peres eljárásban a fél és a tőle különböző tanú pontos eljárásjogi meghatározottsága, jogaik és kötelezettségeik garanciális biztosítása a jogállamiság részeként alkotmányos követelmény. A jogbiztonság elve ugyanis megköveteli, hogy a polgári perben résztvevők jogaikat és kötelezettségeiket az eljárás garanciális szabályai között gyakorolják. [75/1995. (XII. 21.) AB határozat]

A garanciális szabályok betartása büntető ügyekben még fontosabb, hiszen enélkül a feljelentett személyek személyes szabadságának indokolatlan korlátozására is sor kerülhet, mint jelen esetben.

A Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság kimondta, hogy „**konkrét és alapos körülmények felhívásának hiánya nem eredményezheti a terhelttel szemben, szabadságelvonással is járó kényszerintézkedés alkalmazását.**” (Maglódi v. Hungary judgement of 9 November 2004, no.30103/02.;

valamint az Imre v. Hungary judgement of 2 December 2003, no.53129/99.)

Jelen esetben azonban még ezen garanciális szabályok is sérültek, ugyanis a 7.B.424/2012/3. sz. 2012. október 4-én kelt határozattal az előzetes letartóztatást meghosszabbították az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig. Ez a végzés 2012. október 31-től jogerős (Kecskeméti Törvényszék 3.Bkf.563/2012/2).

A [REDACTED] Járásbíróság a 7.B.424/2012/56-II. sz. határozattal 2013. október 1-től az előzetes letartóztatást megszüntette és házi őrizetet rendeltek el, mely az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig tart.

A Kecskeméti Törvényszék a Be. 132. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel az (1) bekezdés b) pontjára, felülvizsgálta a kényszerintézkedés indokoltságát és a 3.Bel.654/2013/2. sz. 2013. november 15-én kelt határozattal a „házi őrizetét továbbra is fenntartja”. A végzés **2013. november 29. napján jogerős**. A bíróság a 7.B.424/2012/70. sz. 2014 február 28-án kelt határozatával a házi őrizetet a vádlott mozgását nyomkövető technikai eszközzel történő ellenőrzése mellett rendeli el.

Be: 132. § (1) Ha a vádirat benyújtása után elrendelt vagy fenntartott előzetes letartóztatás tartama

a) a hat hónapot meghaladja, és az elsőfokú bíróság még nem hozott ügydöntő határozatot, az elsőfokú bíróság,

b) az egy évet meghaladja, a másodfokú bíróság az előzetes letartóztatás indokoltságát felülvizsgálja.

138. § (3) Házi őrizet elrendelése esetén e kényszerintézkedés elrendelésére, tartamára, illetőleg fenntartására, valamint megszüntetésére az előzetes letartóztatás elrendelésére, meghosszabbítására, illetőleg fenntartására, valamint megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseket [130. § (1) bek., 131. §, 132. § (1) és (2) bek., 136. § (2)-(4) bek.] kell alkalmazni.

Az előzetes letartóztatás és a házi őrizet együttes időtartama 2013. október 4-én meghaladta az egy évet, ennek ellenére semmiféle döntést nem kaptam annak meghosszabbításáról, tehát a házi őrizetet 2014. április 04. napjától bírósági döntés hiányában (és indokolatlanul) tartották fenn.

A fogvatartás kérdésében döntő eljárásnak is aggálytalannak kell lennie. „a Bíróság azt sem fogadja el az érintett állam részéről kimentési okként, hogy azért nem került sor a fogvatartás törvényességének érdemi felülvizsgálatára még viszonylag hosszú idő után sem, mert az érintettet időközben szabadlábra helyezték”. dr. Grád András: A strasbourgi Emberi jogi bírászkodás kézikönyve 237. oldal.

Esetemben azonban erről szó sem volt, 2014. április 4 helyett csak 2014. június 21-én került sor a felülvizsgálatra annak ellenére, hogy a Be. értelmében: **132.§ (2) A vádirat benyújtása után elrendelt vagy fenntartott előzetes letartóztatás indokoltságát az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott határidőt követően a másodfokú bíróság, ha az eljárás a harmadfokú bíróság előtt folyik, a harmadfokú bíróság legalább hathavonta felülvizsgálja.**

Az Alaptörvény az alkotmányos alapelvek között határozza meg a hatalommegosztás elvét, amelyen az Alaptörvény nyugszik. Ez az elv egyszerre jelenti a korlátlan hatalom kizártságát, a hatalmi ágak elválasztását, egyensúlyát és együttműködési kötelezettségét. A hatalommegosztás, a hatalmi ágak elválasztása elvének megfelelően az állami büntetőhatalom gyakorlása is megosztott. Az Alaptörvény az ügyészséget az egyik klasszikus

hatalmi ágaknak sem alárendelt, önálló alkotmányos intézményként, a büntetőhatalom központi szereplőjeként határozza meg. Az ügyészség alapvető feladata és joga az állam büntetőigényének tárgyilagos, pártatlan, az alapjogok védelmét biztosító érvényesítése a bíróság előtt.

Az Alkotmánybíróság alkotmányértelmező döntésében megállapította, hogy az ügyészség a szélesebb értelemben vett igazságszolgáltatás része. Az igazságszolgáltatáshoz az ügyészség több feladattal is kapcsolódik, melyek közül az egyik legjelentősebb a büntetőeljárások során a vádemelés és a vádképviselés, amely egyben az ügyészség függetlenségének egyik összetevője is. Egy korábbi határozatában a testület egyenesen akként fogalmazott, hogy az igazságszolgáltatásban való részvétel az ügyészség alkotmányos kötelessége. [52/1996. (XI. 14.) AB határozat] Az ügyészség köteles az Alkotmányban meghatározott feladatokat ellátni és gyakorolhatja az ott meghatározott jogokat. Az igazságszolgáltatás rendszerében a vád, a védelem és az ítélezés funkciója elkülönül, amely közül az ügyészség a közvádlói szerepkört tölti be. Erről kizárólag az ügyészség rendelkezhet, e feladatának a gyakorlása során az ügyész más szerv, így akár az Országgyűlés által sem utasítható.

Amikor azonban az ügyészség nem törekszik annak tisztázására, hogy a gyanúsított a terhére rótt cselekményt elkövette-e (meg sem próbálja bizonyítani vagy cáfolni, hogy a testi sértés megtörtént-e, erre indítványa sincs), hanem minden indítványa a gyanúsított elmarasztalására irányul és a bíróság az ügyészség által tett minden indítványnak helytad, a hatalmi ágak elválasztása csak formaivá válik és a bírói, illetve az ügyészi munka „összefolyik”, az Alaptörvényben biztosított jogbiztonság elve sérül.

A bizonyítékok beszerzésének hiánya, a tényállás felderítetlensége, ennek alapján az ítélet megalapozatlansága alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés annyiban, hogy az az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik. Nem tekinthető ugyanis tisztességes eljárásnak és pártatlan igazságszolgáltatásnak az, ha a terheltet terhelő bizonyítékokat olyan „szakértői nyilatkozattal” pótolják, melynek a teljes dokumentációja „elveszett”, a szakértők pedig nem rendelkeznek működési engedéllyel. Belátható, hogy mennyire lenne megalapozott pl. a [REDACTED] [REDACTED] let, ha a szakértő bejelentette volna, hogy a véralkohol vizsgálat teljes dokumentációját elvesztette, vagy a vizsgálatot végző személy nem rendelkezne működési engedéllyel (nem lenne jogosult például invazív beavatkozást végezni, tehát vért venni).

Azon esetekben, amikor jogszabály azt kívánja meg, hogy az eljáró szakértő klinikai szakpszichológus legyen (mint jelen esetben a 31/2008. (XII.31.) IRM rendelet), nem mellőzhető, hogy a szakértő rendelkezzen működési engedéllyel, hiszen a klinikai szakpszichológusi munka feltétele az érvényes működési engedély megléte.

31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet
az igazságügyi szakértői működésről

20. § (1) Ha a szakkérdés

a) az egészséges és az egészségtől eltérő, valamint a normán belüli és a normáltól eltérő mentális működés és személyiségvonások,

b) a speciális feladatok megoldására előnyös, illetve hátrányos személyiségvonások, képességnormák,

c) az élménybeszámolók háttérét képező lélektani folyamatok,

d) a magatartás problémák háttérében álló pszichés tényezők,

e) a pszichotraumatikus élmények következményeinek,

f) a nevelési hatások,

g) a gyermek direkt befolyásolásának, vagy bántalmazásának, illetve

h) a konfliktusos családi működésnek a szülők vagy gyermek személyiségét érintő következményeinek

feltárására, leírására, megállapítására, tipizálására, kategorizálására, értékelésére, illetve kizárására irányul, **klinikai és mentálhigiéniai felnőtt- és gyermek szakpszichológiai vizsgálatot kell lefolytatni.**

(2) A szakértő a vizsgálat során egyidejűleg több vizsgálati módszert alkalmaz.

Ha a bíróság a jogszabályok előírásait nem tartja be, a garanciális szabályokat nem alkalmazza, a tisztességes eljáráshoz való jog súlyosan sérül.

- a bíróság által kirendelt szakértők közül ■■■■■■■■■■ nem rendelkezik érvényes működési engedéllyel (nem is szerepel az eekh.hu weboldalon, ahol a szakértőket nyilvántartják),
- ■■■■■■■■■■ a szakértő, aki a perben **eljárt, ugyan fent van az eekh.hu weboldalon, de érvényes működési engedéllyel ő maga sem rendelkezik, továbbá saját állítása szerint is az általa végzett vizsgálatok teljes előzményi adatát (tesztek, tesztmutatók, jegyzetek, mérési adatok stb.) elvesztette, „lakásfelújítás során valahová elkeveredett”. 94. sz. jkv. lap alja. A szakértő ilyen fokú hanyagsága miatt az, hogy a gyermek élményszerűen számolt volna be bármiről, semmilyen módon nem bizonyítható, a szakértő válasza erre annyi volt, hogy**

„érezhetően” élményeket mondott el”. Sőt, azt is elismeri a szakértő, hogy „a szakvéleményben rosszul írtam, amikor idézőjelbe tettem a pornó kifejezést, mert ezt nem (sértett neve) mondta”, tehát a szakértő „kicsit átfogalmazta” a gyermek által elmondottakat, illetve a gyermeknek tulajdonított olyan kijelentéseket, amik el sem hangzottak. Belátható, hogy milyen eredménnyel zárulna pl. egy közlekedési baleset ügyében, ha a szakértők közölnék, hogy az általuk tett megállapításokat fenntartják ugyan, de semmivel nem tudják alátámasztani, mert „elvesztették” az alkohol- és DNS vizsgálat eredményeit és az összes műszaki és mérési adatot is, de „érezhetően” a vádlott követte el a cselekményt, majd mondjuk a bíró „kicsit átfogalmazná” a tanúk által elmondottakat.

- emellett [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a sértettet a jelen eljárást megelőzően egy gyámhivatali eljárás keretében ([REDACTED] Városi Gyámhivatal G/198-5/2011. sz. 2011. április 11.) már megvizsgálta, és ezen szakértői véleményében a szakértő a következő megállapításokat teszi:

- 1./ A gyermek megosztott érzelmekkel kötődik szüleihez, ezen belül az anyához való kötődése erőteljesebb, ő jelenti számára a legfőbb biztonságot, szeretetet...
- 2./A gyermek a nevelőapához (I. rendű vádlotthoz) érzelmileg kötődik, sok pozitív élmény fűződik hozzá.
- 3./A Az anya részéről a gyermek befolyásolása nem tapasztalható. az apának (vér szerinti apa, [REDACTED] [REDACTED]) a gyermeket nevelő szülők lejárataására irányuló magatartása, verbális megnyilvánulása a gyermek harmonikus fejlődésére kedvezőtlen hatással bír, szorongást és félelmet keltve benne.

- ezt követően már a büntetőeljárásban (2012. június 26.) [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a következő megállapításokat tette szakvéleményében:

- 3./[REDACTED] [REDACTED] vonatkozásában a fenyegetés, bántalmazás, valamint [REDACTED] [REDACTED] mellett alvásra kényszerítés [REDACTED] [REDACTED] sérelmére valószínűsíthető. Ennek rendszeressége, gyakorisága pszichológiai módszerrel nem állapítható meg.
- 6./ [REDACTED] [REDACTED] édesanyjához bizalomvesztés és csalódottság mellett érzelmileg kötődik. A nevelőapához I. rendű vádlotthoz és

mostohatestvéréhez II. rendű vádlotthoz érzelmileg nem kötődik, velük szemben félelem, szorongás és kiszolgáltatottság tártható fel.

- Természetesen a két szakvélemény közt feszülő ellentmondást a nyomozóhatóság is észlelte, és felhívta a szakértőnt a szakvéleménye kiegészítésére a 03060/752/2012. sz. határozatával és kérte, hogy a szakértő válaszoljon arra a kérdésre, hogy mi lehet az oka annak, hogy a [REDACTED] Városi Gyámhivatal kirendelésére, valamint a [REDACTED] Rendőrkapitányság kirendelése alapján készített szakértői vélemények [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] nevelőapához való viszonyára vonatkozó ellentmondásos megállapításainak? Erre [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] szakvéleményében azt az egy mondatos választ adta, hogy „[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] *sértett szavahihető gyermek! A fent részletezett módon a traumás zavar lélektani folyamatának megfelelően viszonyult [REDACTED] [REDACTED] nevelőapához. Ezen kívül – nagy valószínűséggel – anyai befolyásolás is belejátszott a nevelőapa pozitív megítélésébe az első vizsgálat során.*”

A kiegészítő szakvéleményben kifejti a szakértő, hogy az anya az első szakvélemény készítése során „akaratlagosan félrevezetett... megszépítve családi életüket.” Ezzel természetesen csak az az egy probléma van, hogy a szakértőt éppen azért rendelik ki, hogy a fél által előadottakat különböző pszichológiai vizsgálatokkal alátámassza vagy megdöntse. Ezek szerint azonban [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] azt írja le a szakvéleményében, amit neki az éppen vizsgált személy elmond, ugyanis egyértelműen látszik ezen két szakvélemény ellentmondásaiból, hogy ha és amennyiben a sértett által állított cselekmények megtörténtek, akkor azokat a pszichológiai tesztek már az első szakvélemény készítésekor is ki kellett volna mutassák, nevezetesen a szorongást, a lelki traumákat, a félelmet. Abban az esetben, ha a szakértő a megfelelő kompetenciával rendelkezett volna, akkor ezeket a lelki folyamatokat már 2011-ben is észlelnie kellett volna, hiszen a sértett elmondásai alapján már évekkel azelőtt elkezdődtek az állítólagos cselekmények. Életszerűtlen, hogy egy gyermek, akit évek óta (állítása szerint) bántalmaznak, megaláznak, abuzálnak, az 2011. áprilisában még a szakértő szerint is (!) a nevelőapához érzelmileg kötődik, sok pozitív élmény fűzi hozzá, majd egy évvel később már azt állapítja meg, hogy vele szemben félelem, szorongás és kiszolgáltatottság érzése a jellemző.

III. A bírói döntés alaptörvény-ellenességének okai

Az Alkotmánybíróság gyakorlata és ezen elvek alkalmazása jelen ügyre

1. Magyarország Alaptörvényének B) cikk (1) bekezdése a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményére tekintettel:

Az Alkotmánybíróság gyakorlata leszögezte, hogy **a jogállam alapvető eleme a jogbiztonság.**

Magyarország demokratikus jogállam [B) cikk (1) bekezdés]. A demokratikus jogállamiság azonban nem csak a közhatalom forrására és a hatalomgyakorlás útjára utal [(3) és (4) bekezdés], hanem a közhatalom gyakorlásának módjára is: „Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi” (Nemzeti hitvallás). A közhatalmat gyakorló szerveknek a feladatellátásuk során a fenti elvekre tekintettel, alapvető jogok védelmének elsőrendű szempontját figyelembe véve kell eljárniuk (I. cikk).

Tisztában vagyok az Alkotmánybíróság gyakorlatával, miszerint alkotmányjogi panasz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmére csak a visszaható hatályú jogalkalmazás, vagy a felkészülési idő hiánya miatt alapítható, valamint a jogállamiság elve nem tekinthető az Alaptörvényben biztosított jognak (3022/2014. (II. 11.) AB végzés), azonban a fent kifejtett indokaim alapján a bíróságok általam kiemelt jogalkalmazása egyértelműen a jogbiztonságot is érintik, így ezen esetben nem hagyható figyelmen kívül a jogállamiság, mint a jogbiztonság forrásának sérelme. **Abban az államban ugyanis, ahol megtörténhet az, hogy bizonyítás helyett mérlegelnek, minden kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket a terheltek terhére értékelnek az írott jog kifejezett tilalma ellenére, (Be. 4.§ (2)), ott nem beszélhetünk jogbiztonságról, ezáltal nem beszélhetünk jogállamról sem.** Pont ezen esetek mutatnak rá arra, hogy amennyiben egy jogállam bíróságai nem a jogbiztonságot tiszteletben tartó módon ítélik meg, az sérti a jogállam egészét.

Véleményem szerint az az egész társadalom számára **reális elvárás, hogy abban az államban, amelyben élnek, az életüket érintő lényeges döntést hozó bíróságok és hatóságok a jogbiztonságot figyelembe vevő és az alapvető eljárási garanciákat betartó módon ítélik meg.**

Abban az esetben, ha ez nem valósul meg, úgy nemcsak egyes eljárási jogok nem érvényesülnek, de ezzel együtt a jogbiztonság is felbomlani látszik, ami pedig a

jogállamiságot veszélyeztetni, így az már nemcsak egy ember személyes ügye kell, hogy legyen, hanem az egész társadalomé.

Amennyiben ugyanis objektív bizonyítékok nélkül és a garanciális szabályok figyelmen kívül hagyásával szabadságvesztés büntetést szabhatnak ki valaki ellen, az azt eredményezheti, hogy a férfiaknak attól kell tartaniuk, hogy bármikor megvádolhatják őket bűncselekmények elkövetésével és az elítéléshez elegendő a vádoló személy nyilatkozata, ami a családalapítás, a családok kialakulásának komoly gátja lehet.

Az alkotmányjogi panasszal érintett eljárásban nem valósult meg a jogállamiság elvének tiszteletben tartása, amely a fent leírt tényállásból egyértelműen kitűnik, hiszen egy jogállamban nem fordulhatott volna elő az, hogy a bíróságok meg sem próbálják tisztázni a tényállást (pl. hogy volt-e egyáltalán sérülés), nem veszik figyelembe a gyermek által elmondottak és a valóság közt feszülő ellentmondást, nevezetesen azt, hogy a gyermek állítólagos nyilatkozatán kívül semmilyen más bizonyíték nem áll rendelkezésre. Egy jogállamban nem történhetett volna meg, hogy olyan szakértő véleményére alapítsák az ítéletet, aki a teljes iratanyagot saját bevallása szerint lakásfelújításkor elvesztette, ezáltal ellenőrizhetetlenné válik a teljes szakvélemény. Egy jogállamban nem megengedett az, hogy olyan szakértő vizsgálja meg a gyermekkorú sértettet, aki nem rendelkezik az ehhez szükséges kompetenciával. Egy jogállamban nem fordulhat elő, hogy minden kétséget kizáróan nem bizonyított bűncselekmény miatt elítéljenek valakit jogerős börtönbüntetésre. Mindezen körülmények, amelyek az Indítványozók ügyében megtörténhettek, sérti a jogállamiság elvét, hiszen ezen az alapon bárkit elítélhetnek objektív bizonyítékok nélkül, kizárólag szubjektív értékítéletek alapján.

2. Magyarország Alaptörvényének XXIV. cikk (1) bekezdése a tisztességes eljáráshoz való jog követelményére tekintettel:

A tisztességes eljáráshoz (bíróhoz) való jogot számos nemzetközi dokumentum megfogalmazza lényegében azonos tartalommal: az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (10. cikk), a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (14. Cikk), és az Egyezmény az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről (6. Cikk).

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok. Ezek különösen: **a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága, a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés**

nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, a garanciális szabályok betartásának kötelezettsége, továbbá az ésszerű időn belüli elbírálás. A szabály de facto nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége.” {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor – az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán – a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlatát figyelembe veendőnek tekinti. A 6/1998. (III. 11.) AB határozatban kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98–99.)

Az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is, amelynek lényege, hogy ne csak a bűnösségre vonatkozó, hanem az ártatlanságot bizonyító indítványokat is vizsgálja a bíróság és ez különösen fontos a hasonló esetekben, amikor a gyermek részére is fontos, hogy ne kelljen „szexuálisan abuzált” gyermekként megbélyegezve leélnie az életét, ha fennáll annak a gyanúja, hogy nem szexuális erőszak történt.

Az Indítványozók esetében pont ezen követelmény miatt sérült a tisztességes eljáráshoz való jog, hiszen részükre a bírói út biztosítása csupán formális volt, hiszen onnantól kezdve, hogy [REDACTED] a [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] al [REDACTED], [REDACTED] nyomozó hatóságok szemében és a bíróság előtt is bűnösnek lettek megbélyegezve. Ennek következtében az ügyész sem tett eleget a Be-ben meghatározott kötelezettségének, nevezetesen annak, hogy **28. § (1) Az ügyész a közvádló. Az ügyész kötelessége, hogy mind a terheltet terhelő és mentő, mind a büntetőjogi felelősséget súlyosító és enyhítő körülményeket az eljárás minden szakaszában figyelembe vegye.** Az ügyész azonban egyszer sem tett olyan indítványt, amellyel a büntetőjogi felelősséget enyhítő körülményeket bizonyíthatta volna a bíróság, nevezetesen a testé sérülések megvizsgálását, valamint a sértett kompetenciával rendelkező szakértő általi vizsgálatát. Ezen tényt a bíróságok egyáltalán nem értékelték és egyoldalú bizonyítás lefolytatása után hoztak elmarasztaló ítéletet. **Ez olyan körülmény amely egyértelműen az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog követelményébe ütközik, és így a bírói döntést jelentősen befolyásolta.**

3. Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (7) bekezdése a jogorvoslathoz való jog követelményére tekintettel

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy mindaddig, amíg az ügy érdemével szemben biztosított a jogorvoslat, és a hatóság az ügyfelet, illetve az egyéb résztvevőt döntésében kioktatja arról, nem merülhet fel az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog sérelme, annak igénybevételeitől ugyanis sem az ügyfél, sem az egyéb résztvevő nincs elzárva.

Mindezekon túl, a jogorvoslathoz való jog sérelme valósult meg abban, hogy a nem jogerős bírósági döntést helyben hagyó Kecskeméti Törvényszék által meghozott ítélet révén az Indítványozók ténylegesen nem élhettek a jogorvoslati jogukkal, nevezetesen a nem jogerős döntés tényleges érdemi felbírálásának lehetőségével azáltal, hogy az ügyben eljáró bírói tanácsról az az álláspont terjedt el, hogy a hozzá kerülő ügyekben nem várható felmentő ítélet. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való jog az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében a rendes jogorvoslatokra vonatkozik. Tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jelenti. {legutóbb összefoglalóan: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]}

Az alkotmánybíróági értelmezés szerint a jogorvoslathoz való jog csupán azt a követelményt támasztja – de azt sem abszolút követelményként –, hogy az első fokon meghozott érdemi döntésekkel szemben, azt felülvizsgálандó, magasabb fórumhoz lehessen fordulni, illetve hatósági döntésekkel szemben rendelkezésre álljon a bírói út, mely az elsőfokú döntés tényleges felülbírálatát végzi el és nem egy mindenki számára előre látható elsőfokú döntést automatikusan helybenhagyó végzést eredményez. Itt jegyzem meg, hogy a másodfokú bíróság nem lényeges részekben változtatott az elsőfokú ítéleten, de az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítást, ami az ártatlanságot bizonyította vagy cáfolhatta volna, nem tette lehetővé.

Mindemellett azonban fel kell hívnom a figyelmét a T. Alkotmánybíróságnak, hogy a Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság gyakorlata alapján nemcsak formálisan kell azt vizsgálni, hogy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége biztosítva van-e, hanem alapvető követelmény, hogy **a jogorvoslat akkor minősül hatékonynak, ha a felülvizsgálatot végző szerv mind a jogkérdések, mind a megalapozottság tekintetében jogosult a döntésre, és valójában vizsgálja is a kérelem érdemét** (vö. Bensaid v. the United Kingdom judgment of 6 February 2001, no. 44599). **Nem elegendő tehát az adott jogorvoslat igénybevételének elvi lehetősége, annak a gyakorlat által alkalmazottnak is kell lennie.** Ennek hiányában ugyanis egy állam hiába hivatkozik valamely jogszabályilag biztosított lehetőségre, az nem tud felmutatni e vonatkozásban tényleges joggyakorlatot (vö. Vereinigung Demokratischer Soldaten Österreichs and Gubi v. Austria judgment of 19 December 1994, Series A no. 302). Az pedig nem jelent tényleges joggyakorlatot, hogy a másodfokú bíróság hoz egy döntést a fellebbezés alapján, amiben gyakorlatilag az első fokú elmarasztaló ítélet esetén esély sincs felmentő ítélet meghozatalának, de még csak annak sem, hogy a másodfokú bíróság ténylegesen megvizsgálja az objektív bizonyítékok meglétét.

V. Kérelem

1. Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott bírói ítéletek sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, mert bíróságok nem vették figyelembe a gyermek által elmondottak és a valóság közt feszülő ellentmondást, nevezetesen azt, hogy a gyermek vallomásán kívül semmilyen más bizonyíték nem áll rendelkezésre. Az ítéletet olyan szakértő véleményére alapították, aki a teljes iratanyagot elvesztette, ezáltal ellenőrizhetetlenné vált a teljes

szakvélemény. Mindemellett a szakértő nem rendelkezett a szakvélemény elkészítéséhez szükséges kompetenciával.

2. A megtámadott ítéletek sértik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, mert a bírói út az Indítványozók részére csupán formálisan volt biztosítva, a bizonyítás egyoldalúan csupán a terhelő bizonyítékokra folyt, a mentő körülmények bizonyítására alkalmuk és lehetőségük nem volt, a sértett által előadottakat kétség nélkül fogadták el igaznak, ezáltal nem volt biztosítva a fegyverek egyenlősége, amely része a tisztességes eljárásnak.
3. Mindezekon felül a megtámadott ítéletek sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított a jogorvoslathoz való jogot, mert a jogorvoslati út pusztán technikai lehetősége és megengedhetősége, arról szóló kioktatás mellett alapvető garanciális eleme ezen alapjognak, hogy ezen jogorvoslat hatékony legyen, azonban az Indítványozók esetében ez nem valósulhatott meg, hiszen az általuk a fellebbezésben hivatkozott körülményeket nem vizsgálták, bizonyítási indítványokat sorra elutasították, ezzel pedig kiüresítették a jogorvoslat lényegét.
4. A tisztességes eljáráshoz való jogot azáltal is sérti, hogy a fogvatartás garanciális szabályait figyelmen kívül hagyta, a felülvizsgálat lehetőségével rendkívül késedelmesen, csak két hónappal később élt, amely egy fogvatartott esetében rendkívül hosszú idő.

Tisztelt Alkotmánybíróság, a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérem

a) a **Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.387/2014/20.** számon hozott jogerős ítéletét és a **Kiskunhalasi Járásbíróság által 7.B.424/2012/105.** számon hozott ítéletét megsemmisíteni szíveskedjék

Budapest, 2015. február 18.

Tisztelettel,

